

Tatár Sándor

Jambusok? Belé(jük)fogóznom??

Csak forma után vágyakozna?
De amit én adok, nem mesteri;
csak elnagyolt, csak épp-hogy-megteszi –
ha költőtanonc ír ilyet, az áll sarokba.

Ott vágy formát ölteni, hol a zúrzavar
az úr, s a zagy bugyborog össze-vissza??
A forma szeretne, de ő se tiszta:
ha horrort, ha lakatlan úrt takar.

Mint bodzapuskát fogni oroszlánra,
a mérték csupán annyi esélyt ad nekem;
tengert, vadat csitítani nincsen hangszerem

– egy szürreális stáb rémfilmet forgat itt:
Csapó – s jön a szorongás már megszokott árja:
elsöpri a forma szálnalmas madárcsontjait.

...temps perdu...

Ahogy a hajóablak előtt lassan elúsznak a part párába vont hegyei.
Ahogyan bentről silabizálják a párafüggöny mögül
mégis elősejlő tájat. „Látod, az ott
Lelle lesz; ha nem lenne ilyen párás, idelátszana
a volt SZOT-üdülő – nahát, ha nem volnátok ilyen
gonoszak, ha nem látnám rajtatok, hogy azt mondanátok,
háryánoskodom, tudnék mesélni. Mert ott
nem dívott, drágáim, »erényesség« fedőnév alatt holmi
halvérűség. De hagyjuk. Az ott, látjátok,
Balatonszemes, odébb meg Földvár...”
Ahogy senkinek nem jut eszébe fölmenni a
fedélzetre, elvégre odafönt szeles, a vodka
a pohárból egykettőre elfogy, azt viszont
a többiek nem hagynák szó nélkül,
ha föl akarnád vinni az üveget.
Ahogyan néha megüvegesedik egy-egy tekintet,
ahogy a hüvelykujjak szórakozottan
körberajzolják a poharak száját.
Ahogyan előjönnek a régi történetek,
fölmelegíttetnek a nagy (?) kalandok, nagy ivászatok,
ahogyan elmaradhatatlanul elsütögetik
a régi poénokat –
anekdoták és élmények ahogyan összevegyíttetnek.
Ahogy a jelen nem rúghat labdába a múlt mellett.

T(ük)ör(t)kép

Arcom, látom, szőrtelen –
vagyok mégis fürtelem:
mert belül 'gennyedt a lél
-ek – az ember elalél.
Amitől, az nem gyönyör;
rosszabb, mint az övsömör.
Csak megdermed és megáll
bent a szétdúlt kóceráj
egyszercsak váratlanul,
ám semmit nem revelál:
ebből ipsénk nem tanul.
←mint egy gyöngyöző kacaj,
játsszik itt kínjaival:
pislog csak, mást nem tehet:
élvezet vagy tervezet,
az néki tiltott terep –
nem szabad, csak vágynia
(ezért hiszik: nyámnyila);
félsz-görcsben vár holnapot
– szánalmasnak mondhatod.
©©© Agyamban örvény, tudómben ólom;
mint jégen, csúszom el saját egómon.
Önmagam verme vagyok;
tál lencséért eladott
boldogságom siratom.
Borotva polcomon,
fülemben idióta dallam –
hogy mi, talány, de tény,
hogy belül baj van.
Látom, arcom szőrtelen
s hű: sír felé jön velem.